

зміна громадянства чоловіка під час шлюбу, це не призведе до автоматичної зміни громадянства жінки. Цей принцип спрямований на забезпечення рівності чоловіків і жінок у сфері громадянства.

Принцип рівності перед законом громадян України незалежно від підстав, порядку і моменту набуття ними громадянства України. Кожен громадянин має однакові права, свободи та обов'язки, тому коли і за яких обставин він чи вона отримує громадянство не має значення. Порушення цього принципу є дискримінацією громадян. Громадянин за народженням чи інші причини для отримання громадянства значення не мають.

Принцип збереження громадянства України незалежно від місця проживання громадянина України. Держава не має права обмежувати право пересування свого громадянина. Тобто, той факт, що громадянин України виїхав за межі своєї держави не повинен припиняти громадянство тієї особи. Кожна людина має право сама обирати місце свого проживання і має повне право вільно покидати територію України.

Класифікація принципів громадянства необхідна, з одного боку, для проведення комплексного дослідження громадянства як правової категорії на науковому рівні, а з іншого – для створення умов для вдосконалення чинного законодавства у цій сфері. Проте питання системи основних засад громадянства в сучасній правовій науці є досить дискусійним.

Отже, робимо висновок, що основні принципи громадянства України сприяють не лише дотриманню основних прав і свобод людини, а й забезпечують захист громадянства.

Список використаних джерел

1. Конституційне право України. Академічний курс: Підручник: у 2 т. / ТОВ «Видавництво «Юридична думка». К., 2008. Т. 2 / заг. ред. Ю. С. Шемшученка. 800 с.
2. Конституційне право України: Підручник / за ред.: Ю. М. Тодики, В. С. Журавського. К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2002. 544 с.
3. Чушенко В. І., Заяць І. Я. Конституційне право України: підручник. К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. 488 с.

Куліш М. О., здобувач вищої освіти І курсу магістратури, група МКПР-211
Науковий керівник – **Апанасенко К. І.**, д.ю.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ

Однією з найбільш поширених та актуальних альтернативних форм врегулювання спорів є інститут третейського судочинства. Закон України «Про третейські суди» (далі - Закон) надає таку дефініцію третейському суду – це недержавний незалежний орган, що утворюється за угодою або відповідним рішенням заінтересованих фізичних та/або юридичних осіб у порядку, встановленому цим Законом, для вирішення спорів, що виникають із цивільних та господарських правовідносин [1].

Проблемні аспекти, пов'язані з функціонуванням третейських судів в Україні, є об'єктом численних дискусій, як теоретичного, так і практичного характеру. Недосконалість законодавчої бази функціонування цієї інституції призводить до виникнення ускладнень і проблем, що особливо проявляється на етапі виконання такого роду рішень.

Згідно зі ст. 55 Закону рішення третейського суду виконується зобов'язаною стороною добровільно в порядку і в терміни, що встановлені в рішенні. Якщо в рішенні термін його виконання не встановлений, воно підлягає негайному виконанню. На практиці рішення третейського суду далеко не завжди виконуються сторонами добровільно. Навпаки, доводиться вдаватися до процедури примусового виконання через звернення до компетентного суду із заявою про видачу відповідного виконавчого документа. Тобто у випадку невиконання рішення третейського суду в добровільному порядку воно підлягає примусовому виконанню в порядку, визначеному Законом України «Про виконавче

провадження», який відносить рішення третейського суду до предмета виконання Державної виконавчої служби.

Чимало проблем, пов'язаних з виконанням рішення третейського суду, виникає саме у процесі його примусового виконання. Так, у ст. 56 Закону України «Про виконавче провадження» передбачено, що при розгляді заяви про видачу виконавчого документа компетентний суд повинен витребувати справу з постійно діючого третейського суду, де вона зберігається. Однак положення Закону не містять регламентованої процедури на випадок втрати третейської справи або припинення діяльності третейського суду, в якому ця справа перебувала в провадженні [2].

Процедура видачі виконавчого документа передбачає перевірку низки процесуальних підстав, які можуть бути підставою відмови у видачі виконавчого листа. Відповідні підстави наведені у ст. 56 Закону України «Про виконавче провадження» і є вичерпними. Однак на практиці суди, не завжди добре розуміючи сутність даного інституту, прагнуть відмовити у видачі виконавчого документа з будь-яких можливих підстав, що призводить до явних практичних судових помилок.

Особливої уваги заслуговують проблеми виконання рішень третейських судів у випадках, коли такі рішення стосуються прав та/або обов'язків третіх осіб, а також осіб, що взагалі не беруть участі у третейському розгляді. Постає питання про правомірність такого рішення третейського суду, оскарження такого рішення та обґрунтованість видачі виконавчого документа [3]. Відтак можливість оскарження рішення третейського суду особою, яка не брала участі у справі, залежить від наявності у такої особи прав та обов'язків, пов'язаних з предметом третейського розгляду.

Враховуючи викладене, можна стверджувати, що недосконалість законодавчого регулювання діяльності третейських судів призводить до виникнення численних проблем, зокрема суперечливості практики розгляду судами загальної юрисдикції таких справ, а їх вирішення першочергово пов'язане з усуненням зазначених законодавчих прогалин.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про третейські суди» від 11 травня 2004 року № 1701-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1701-15#top> (дата звернення – 11.06.2022).
2. Реун В. А. Проблеми виконання рішень третейських судів. URL: <http://www.apdp.in.ua/v47/52.pdf> (дата звернення – 11.06.2022).
3. Узагальнення Верховного Суду України «Практика застосування судами Закону України «Про третейські суди» від 11.02.2009. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n_005700-09#Text (дата звернення – 11.06.2022).

Кулага Є. О., здобувач вищої освіти гр. КЮ-212
Науковий керівник – **Ємець Н. А.**, к.філос.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

НЕФОРМАЛЬНИЙ ПІДХІД В АРГУМЕНТАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Сучасне суспільство все більше уваги приділяє пошуку порозуміння в спілкуванні, пошуку нових комунікаційних методів та прийомів. У зв'язку з практичним поворотом гуманітарних наук з середини минулого століття формальні та логічні дослідження стали суміжним питанням аргументації й еристики, практичні рекомендації яких наразі використовуються у повсякденному житті та практиці. В цьому й полягає актуальність нашої розвідки.

Питання аргументації є не тільки важливим питанням сучасної логіки, але й важливим питанням традиційної логіки. Виникнення його пов'язане з діяльністю Аристотеля, засновника логіки. Аналіз дослідження Аристотеля теорії аргументів показує, що Стагірит ототожнював поняття «аргумент» (у своїй інтерпретації «доказ») з поняттям «міркування». Аристотель віддавав перевагу науковим силогізмам або доказам, хоча й усвідомлював, що